

Medvepapa új ágya

Egy viharos őszi napon Káró, a nyuszi meghívást kapott medvepapához. Úgy tervezték, hogy isznak egy kis málnalevél teát, esznek egy kis mogyoró- tortát, és persze beszélgetnek is egy jót, még mielőtt a mackó téli álomba merül.

- November, december, január, február, március! - számolta Káró - Öt teljes hónap! Én nem bírnék ennyi ideig nyugton feküdni! Milyen ágyad van neked?

- Arrafelé van, megmutatom - dörögte medvepapa. - Már előkészítettem télire.

Azzal bevezette Kárót a hálószerájába.

- Micsodaaaa?! - hökkent meg az ágyat meglátva Káró. - Ebben a szúrós szalmában akarsz te aludni? Ezt nem gondolod komolyan!

- De... De igen... - nyögte nagy zavarában a mackó. - Jó, igaz, hogy az ágyam már kicsit régi, és nem is olyan szép, mint új korában, de attól még igazán kényelmes.

- Kényelmes? Ez? - hüledezett a nyúl. - El sem tudom képzelni, hogy ebben a penészes szalmakupacban aludni lehessen! Azonnal készíts egy új ágyat, hallod?

Aznap éjjel medvepapa tényleg rosszul aludt. A szalma szúrta a hátát, a szüette öreg ágy nyikorgott, legyek zümmögtek a füle körül, és igen - mintha kicsit bűdös is lenne itt...

Hogyhogy nem érezte meg ezt a szagot korábban?

- Holnap reggel - mondta magában - feltétlenül készítek egy új fekhelyet.

Egy ilyen ágyban senki sem tudná végigaludni a telet.

Reggeli után neki is vágott az útnak.

Ment, mendegélt, amíg egy tisztásra nem ért. Ott megpillantotta Valdemár vaddisznót, aki boldogan hempergett és dagonyázott.

- Hé! Mit bámulsz?- röfögött rá dühösen a medvére.

- Bocsánat - motyogta medvepapa -, csak új ágyat keresek, és azt akartam megtudni, hogy te hol szoktál aludni.

Valdemár megenyhült:

- Hát itt, természetesen - röfögte büszkén. - Itt, a kényelmes gödrömben. Nem akarod kipróbálni?

- De igen - dörögte kíváncsian Medvepapa, és odafeküdt a vaddisznó mellé. A pocsolyának mocsár és növényszaga volt, de kényelmesnek semmiképp sem volt mondható. A sár hideg volt, a vizes földön pedig igen rossz fekvés esett. Ráadásul, amikor medvepapa feltápázkodott, érezte, hogy tetőtől talpig sáros.

- Ez aztán döfi, igaz? - mondta Valdemár büszkén. - A legjobb benne, hogy gyógynövények nőnek az ágyikóm mellett, és távol tartják a legyeket. Tessék, vigyél belőlük te is!

- Ó, köszönöm - dörögte medvepapa. Szedett magának egy csokorral, aztán elköszönt és gyorsan odébbállt.

- Hú, ilyen koszos ágyat még soha életemben nem láttam - mormogta, mikor a vaddisznó már nem hallhatta meg. Próbálta kirázni a sarat a bundájából, de nem sikerült. A tóhoz ment hát, hogy megfürödjön. És kivel találkozott? Bella békával, aki éppen reggelizett.

- Szia, medvepapa!- köszöntötte a béka. - Mi szél hozott erre ezen a korai órán?

- Nos, az a helyzet - mondta medvepapa -, hogy ágyat keresek magamnak a téli álomhoz.

- Nahát, tényleg? - brekegte Bella. Akkor nézd meg, hol alszom én! Biztosan tetszeni fog! Medvepapa követte a békát, és addig gázolt a sekély vízben, míg el nem értek a nád között lévő tisztásra.

- Ez az én vízi hálószobám!- büszkélkedett Bella. - Ez a legjobb ágy! Nincs más dolgod, mint ráfeküdni a vízre, venni egy naaaaaagy – naaaaaagy levegőt, aztán engedni, hogy lesüllyedj a tó fenekére, az iszapba. Úgy fogsz aludni, mint a bunda! Figyelj csak! Próbáld ki!

Medvepapa engedelmesen odafeküdt a vízre Bella mellé, aztán vett egy mély levegőt. De mi történt? Nem süllyedt le a víz fenekére, hanem csak a felszínén lebegett, mint egy hatalmas, szőrös gumimatrac!

- A víz... glugy – glugy... tényleg jó... glugy – glugy - medvepapának buborékok szálltak a szájából, ahogy beszélt -, de én nem tudok így rendesen... glugyogni! – nagy nehezen talpra állt, kikecmergett a szárazföldre.

- Még jó, hogy a bundám alatt már ott a téli zsírtartalék - gondolta. - Máskülönben biztosan megfáztam volna abban a jéghideg vízben. Ha ágynak nem is jó, de legalább tiszta lettem tőle.

Nagyot ásított, s a falu felé vette az útját. A falu szélén egy öreg pajtát talált, és annak a kéményén egy olyan hatalmas fészket, amelyet még soha nem látott.

Egy jókora fekete-fehér madár ült benne, és hangosan kelepelt.

- Hahó - kiáltott fel medvepapa. - A tojásokon ülsz?

- Dehogy! - válaszolta Gigi gólya, és felállt. – Az én gyerekeim már réges- rég kirepültek. Most csak arra készülök, hogy nekivágjak a többiekkel a vándorútnak. Ez igazából már nem fészek- csak ágynak használom.

- Igazság szerint én éppen egy jó ágyat keresek - dörmögte medvepapa. - Megnézhetném?

- Hát persze! Gyere fel! - hívta a gólya.

Medvepapa lihegve felkapaszkodott a kéményre, és belefeküdt a gólyafészekbe. Nagyon kényelmes volt! Pihe puha és meleg - de sajnos nem volt teteje! A barlangba legalább nem fúj be a szél és a hó.

- Látom, furcsállod, hogy nincs rajta tető – bólintott Gigi. – Épp ezért repülünk mi délre, amikor megjön az ősz. De tudod mit? Van egy zsák finom meleg pehelytollam. Nekem már nincs rá szükségem. Nem viszed el?

- De igen, köszönöm! - dörmögte boldogan medvepapa. Azzal beleöntötte a tollakat a Valdemár - féle gyógynövények mellé, lemászott a tetőről és elindult hazafelé.

Mire hazaért, olyan fáradtnak érezte magát, mint még soha. Semmi másra nem vágyott, mint hogy lefekhessen végre - pedig még javában fent járt a nap. De hova dőlhetne le? Abba a bűdös, légy- dongta szénakupacba mégse fekhethet vissza!

Elgondolkozva álldogált az ágya felett - aztán támadt egy ötlete. Lehajolt, és addig gyúrta-formázta a szalmát, amíg olyan kerek nem lett, mint egy gólya-fészek. Amikor ezzel elkészült, szépen kibélelte a fészket a puha gólyatollakkal,

végül pedig egy vázába tette a Valdemártól kapott növényeket - és láss csodát! A legyek úgy iszkoltak, mintha parittyából lőtték volna ki őket! Medvepapa lefeküdt, kényelmesen elhelyezkedett, aztán vett egy naaaagy- naaaaaagy levegőt, ahogy a békától tanulta.

Kint hullani kezdtek az első hópelyhek, és lassan - lassan beborított mindent. Medvepapa a meleg barlangban feküdt, és téli álmot aludt. Úgy durmolt a kényelmes ágyikójában, mint egy... mind egy vaddisznó? Egy béka? Egy gólya? Nem: úgy, mint a medve.